

Ligning vil ikke kunne gennemføres, og Loven vil ikke kunne træde i Kraft, hvis Kommunalbestyrelsen — og her det ene Led af Kommunalbestyrelsen, Borgerrepræsentationen — nægtede at give sin anbefaling. Nu udtalte den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at i den Lov, der har været gældende fra 1888, som først var gældende i 5 Aar og derefter 4 Gange blev forlænget for et Aar ad Gangen, gjordes Ligningen afhængig af Københavns Kommunalbestyrelsens Indstilling. Det hed ganske vist i den Række af Love, der var gældende fra 1888, at Ministeriet bestemte Procentens Størrelse efter Kommunalbestyrelsens „Indstilling“. Betyder nu dette sidste mere, giver det Kommunalbestyrelsen en større Indflydelse med Hensyn til Udskrivningens Størrelse indenfor det i Loven fastsatte Maksimum, der i Loven af 1888 var $\frac{1}{5}$, i den nugældende Lov og i det Lovforslag, jeg har forelagt, $\frac{1}{10}$, end Ordene i dette Forslag? Hvad betyder en Indstilling, naar Afgørelsen samtidig er lagt et andet Sted? En Indstilling faar reel og afgørende Betydning, naar Talen er om at præsentere eller indstille flere Personer til et Valg. Den Myndighed, der har den endelige Afgørelse, har da at træffe sit Valg mellem disse, og begge Parter, den indstillende og den besluttende Myndighed, have og faa hver sin bestemte Ret. Men ved en Konflikt mellem de to Myndigheder, en Konflikt paa Spørgsmaalet om, hvor til syvende og sidst den afgørende Myndighed ligger, hvor Indstillingen ikke kan være en Indstilling til Valg, men en Indstilling af et enkelt bestemt Forslag, maa den endelige Afgørelse nødvendigvis blive hos den Myndighed, hvem Bestemmelsesretten er tillagt. Det er givet. Naar derfor Loven af 1888 lod Kommunalbestyrelsens indstille Procentens Størrelse, lagde den ikke hermed Afgørelsen i Kommunalbestyrelsens Haand, thi det hed samtidig, at Størrelsen bestemmes af Ministeriet. Naar det i Loven af 1888 og de derefter følgende Love, der fortsatte denne, hed, at Kommunalbestyrelsen gør Indstilling om Ligningens Størrelse, og Ministeriet bestemmer den, vil det derfor i Virkeligheden og i Praksis betyde ganske det samme, som naar det i Loven af 1903 og den her foreslaaede Forlængelse hedder, at Ministeriet bestemmer Bidragets Størrelse efter indhentet Erklæring fra Kommunalbestyrelsen. Betænkning, Indstilling og Erklæring blive i dette Forhold synonyme Begreber, og det er derfor uden Beføjelse, naar det tidligere er gjort saa stærkt

gældende navnlig ogsaa i Betænkningen, at Loven af 1888 var en ganske anden Lov end Loven af 1892, en Lov, der gav Kommunalbestyrelsen en større Myndighed.

Jeg maa derfor vedblivende anbefale, at man bliver ved Lovforslagets Ord, at der skal indhentes „Erklæring“ fra Kommunalbestyrelsen, og at vi ikke her vedtage en Lov om en rimelig, fornuftig og hensigtsmæssig Form for Ligningen til Københavns Kirkebygninger, men vedtage den under en Form, der til syvende og sidst vil gøre det hele afhængigt af, om Københavns Kommunalbestyrelse vil præstere den Anbefaling, som de ærede Forslagsstillere ønske indsat i Loven.

Borgbjerg: Idet jeg ganske henholder mig til den Begrundelse, det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) har givet for dette lille Ændringsforslag, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord til den højtærede Kultusminister. Han sagde, at det gaar ikke an at give Kommunalbestyrelsen denne Anbefalingsret, som vi nu foreslaa, thi hvis nu Kommunalbestyrelsens to Afdelinger ikke kunne enes, vil der ingen Anbefaling foreligge, og hvad saa? Kultusministeren udmaalede det saaledes, at saa vil det komme til at gaa ud over nogle fattige Sogne, medens f. Eks. de rige Sogne ikke ville faa nogen kirkelig Ligning. Dette Skræmmebillede har intet Steds hjemme. Begge Kommunalbestyrelsens Afdelinger, ogsaa Borgerrepræsentationen, ville naturligvis i hver enkelt given Situation overveje Følgerne af deres Afgørelse. Hvis man overhovedet har Tillid til Kommunerne og til det kommunale Selvstyre, kan man roligt lægge Afgørelsen paa dette Punkt i Kommunalbestyrelsens Haand. I en vis given Situation vil der selv om Kommunalbestyrelsens to Afdelinger ikke kunne enes, og selv om derfor denne Lov ikke kunde komme til at virke, ikke være den mindste Fare, fordi der er andre Udveje. Jeg har omtalt det ved 1ste Behandling og ved tidligere Lejligheder og skal ikke komme ind derpaa, men det hele, der sker, er i Virkeligheden kun det, at man saa falder tilbage paa Reglerne efter Chr. V.'s D. L. Men det behøver ingenlunde at medføre, at man paaligner Udgifterne til Drift og Istandsættelse af en enkelt Kirke paa den enkelte Sognemenighed. Der er andre Veje at gaa. Det har jeg allerede paavist saa mange Gange, men den højtærede Kultusminister synes aldrig at bryde sig det mindste derom.